

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ: ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 448

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Υπόμνημα

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ Γ. Ο. Χ. ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Περί καταργήσεως της 45)1951 Πράξεως Υπουργικού Συμβουλίου

Εν Αθήναις τη 14)27 Μαΐου 1964

ΠΡΟΣ
ΤΟΝ ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΝ κ.κ. ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
» » » ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΝ »
» » » ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΒΟΥΛΗΣ
» » » ΥΠΟΥΡΓΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
» » » ΥΠΟΥΡ. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
» » » ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΣ
» » » ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ
» » » ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΥΣ κ.κ. ΑΡΧΗΓΟΥΣ ΚΟΜΜΑΤΩΝ.
ΑΞΙΟΤΙΜΟΥΣ κ.κ. ΒΟΥΛΕΥΤΑΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟ-
ΣΩΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Ἐχομεν τὴν τιμὴν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ νὰ υποβάλωμεν τὸ παρὸν ὑπόμνημα Ὑμῖν, ὡς εκπροσωποῦντες τὴν Πνευματικὴν Ἡγεσίαν ἑκατοντάδιων χιλιάδων Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, μετὰ τῶν ὁποίων δικαιούμεθα, νομίζομεν, ὡς πολῖται Ἕλληνες, νομιμόφρονες νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ἐνώπιον τῆς Σεβαστῆς Ὑμετέρας Κυβερνήσεως ὡς καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας, διαμαρτυ-

ρόμενοι διὰ τὴν παραβίασιν τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων ἡμῶν, καὶ ἐλευθεριῶν, τῶν στοιχειωδῶν αὐτῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ὡς πολῖται Ἕλληνες εἴμεθα Ἐθνικόφρονες καὶ ἀποτελοῦμεν, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν Ὑπεράρχων τῆς Ἐπισήμου Κρατικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὑγιαίνουσαν μερίδα τοῦ θρησκευόντος εὐσεβοῦς ἡμῶν Λαοῦ.

Καὶ ἐξαιτούμεθα ἀπὸ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος τοῦ Προέδρου τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ἀξιότιμου τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἐθνους Ἀντιπροσωπείας, τὴν εὐμεγῆ διὰ τοῦ παρόντος ἀκρόασιν ἡμῶν, δι' οὗ γενικώτατα ἐκτίθεται τὸ τόσο σοβαρὸν ζήτημα τῆς καινοτομίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς αὐθαρέτου καὶ ἀντικανονικῆς μεταβολῆς αὐτοῦ.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καθ' ὃν τρόπον ἐγένετο καὶ ἐπεβλήθη, ἀποτελεῖ παραβίασιν τῶν Θεοσυστάτων θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δικαίως χαρακτηρίζεται ὡς ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν!

Δυστυχῶς, τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο ζήτημα, οἱ Ἡγέται τῆς Ἐπισήμου Κρατικῆς Ἐκκλησίας, ἀπέφυγον μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν νὰ τὸ ἀναπτύξουν, ὑπὸ τὴν πραγματικὴν του ὄψιν τῆς οὐσίας καὶ θέσεως καὶ σχέσεως,

τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ἡμερολόγιον μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς συνυφασμένον ἀρρήκτως μετὰ τοῦ Πασχαλίου καὶ Κυριακοδρομίου καὶ ἱερῶν νηστειῶν καὶ τοῦ Τυπικοῦ Αὐτῆς.

Τὰ Ἰουλιανὸν Πάτριον τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ τὸν κρῖνον τὸν ἐνωτικὸν διὰ τὴν ὅλην Οἰκουμένην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ἀλλανθαστον πυξίδα τῆς Θείας Λατρείας ἐν Αὐτῇ!

Ἀλλὰ μήπως οἱ Πολιτικοὶ ἡμῶν ἄνδρες δὲν ἐθεώρησαν τὸ ζήτημα τοῦτο ὡς παρωνυχίδα; Ἡ δὲ πολὺς λαὸς δὲν ἐθεώρησε τοῦτο ὡς ἀπλῶς ζήτημα ἀστρονομικόν, καὶ δὲν ἀνεγνώρισε διὰ τῶν ἄρθρων καὶ δημοσιευμάτων, τῶν Ἐπαίδοντων καὶ κληρικῶν, ὅτι τάχα, ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῆς προόδου τοῦ λεγομένου πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀστρονομικῶν γνωματεύσεων, ἡ φερομένη ὡς διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου, πράγματι δὲ ἀποδοχὴ τοῦ παπικοῦ τοιούτου, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν;

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐνδιαφέρεται δι' ἀκρίθειαν χρόνου, ὡς θεῖοι ὁ θεὸς Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος βοᾷ: «Χρόνων ἀκρίθειαν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὐκ οἶδεν»! Ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ πληρώματος Αὐτῆς, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνότητά τοῦ ὅλου σώματος Αὐτῆς, τοῦ ὁποίου ἡθικοῦ σώματος κεφαλὴ ἀόρατος μὲν εἶναι Αὐτὸς Ὁθτος, ὁ ἐξανθρωπῆσας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ σύμπαντος κόσμου Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· μέλη δὲ αἱ ἑκάσταχοὶ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἀποσκοποῦσαι τὸν ἁγιασμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῶν πιστῶν. Τοῦτο διδάσκει ἡμᾶς ὁ οὐρανοδόμων Παῦλος: «Οἱ πολλοὶ ἐν σῶμα ἔσμεν ἐν Χριστῷ, ὁ δὲ καθεὶς ἀλλήλων μέλη» (Ρωμ. 12, 5)· καὶ «καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἐν ἔστι καὶ ἐνός, πολλὰ ὄντα, ἐν ἔστι σῶμα, οὕτω καὶ ὁ Χριστός. Καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι, ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι, εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι, εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν. Καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ ἔστιν ἐν μέλος ἀλλὰ πολλὰ... Ὑμεῖς δὲ ἔστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους». (Α'. Κορινθ. ΙΒ', 12—15, 27).

Ὡς ζήτημα ἐπομένως ἐκκλησιαστικόν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον σχετιζόμενον ἀδιάρρηκτως μετὰ τῆς Ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα καὶ τοῦ ὅλου κύκλου τοῦ Ἐορτολογίου, κινητοῦ καὶ ἀκινήτου, ἀφορᾷ ἐξ ἴσου ὁλόκληρον τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολ. τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Καὶ δὲν ἠδύνατο ἀκολούθως νὰ μεταβληθῇ, ἄνευ τῆς κοινῆς συγκαταθέσεως ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συνερχομένων ἐπὶ τὸ αὐ-

τὸ ἐν Παγορθοδόξῳ Συνόδῳ.

Τοῦτο διακελεύουσιν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, τοῦτο ἐπιτάσσει ἡ ἐννοία ἡ ἡθικὴ τῆς Μῆς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο ἐπιβάλλει αὐτὸ τὸ ἐνιαῖον ἡθικὸν σῶμα, τοῦ ὁποίου Κεφαλὴ ὁ Χριστός.

Ἡ Ἐκκλησία ἡ Ἁγία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ δὲν εἶναι μόνον μία εἰς τὰ Ἱερά Αὐτῆς Δόγματα, ἀλλὰ εἶναι μία ἐξ ἴσου καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐξωτερικὴν Θεῖαν λατρείαν, τοὔτεστιν εἰς τὰς Ἐορτάς, εἰς τὰς παραδόσεις, καὶ εἰς τὰ ἡθῆ καὶ ἔθιμα, εἰς τὸν διάκονον Αὐτῆς καὶ εἰς τὸν ὅλον πρακτικὸν βίον τοῦ Χριστοπινύμου πληρώματος Αὐτῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ Α'. Ἀγ. Οἰκουμ. Σύνοδος ἐνδιεφέρθη, ὅχι μόνον διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ἀρείου, βλασφημοῦντος εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἐωρτάζετο διαφόρως ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ Δύσει, καὶ διὰ τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας ἐποποθέτησεν, ἐν πνεύματι Ἁγίῳ, τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, μονίμως εἰς τὴν 21ην Μαρτίου, διὰ τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην, συνωδᾷ τῷ πρώτῳ Ἀποστολικῷ κανόνι. Καὶ ἐντεῦθεν ἔχομεν τὸ αἰώνιον Πασχάλιον ἀπὸ Αὐτῶν τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων τῆς ὡς ἂν Α' Οἰκουμ. Συνόδου, κυμαινόμενου τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἀπὸ 22ας Μαρτίου ἕως 25ης Ἀπριλίου.

Τὸ παράδειγμα τῆς θεμελιώδους ταύτης Οἰκουμ. Α' Ἁγίας Συνόδου ἠκολούθησαν καὶ ἡ Β' καὶ αἱ λοιπαὶ Ἁγίαι Σύνοδοι Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαί, αἵτινες ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἔργον τῆς ἀνωτέρω Α' Ἀγ. Συνόδου, ἐποποθέτησαν, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, ὅλας τὰς Ἀγίας Δεσποτικὰς, Θεομητορικὰς καὶ τῶν Ἁγίων Ἐορτάς εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον καὶ προσέλαβεν ἐντεῦθεν τελετουργικὸν χαρακτῆρα καὶ παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν, κατωχυρωμένην καὶ διὰ διατάξεων Συνοδικῶν.

Δὲν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμ. Συνόδου εἰς αἶων, καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία, χάριτι Θεῆα, ἐπέτυχεν, ὡς θεῖοι ὁ Θεοδόμητος ὁ Κύρου (430 μ.Χ.), τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν ὅλων τῶν Ἀγίων Αὐτῆς ἑορτῶν καὶ ὁμοίμορφον τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ Ἁγίου καὶ Ζῶντος Θεοῦ λατρείαν.

Ἴδου τὸ περισπούδαστον ἀγαθὸν διὰ τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἡ ἐνότης! Ἐνότης ἐν τῇ Πίστει, ἐνότης ἐν τῇ Θεῇ λατρείᾳ. Ἐνότης ἐσωτερικὴ εἰς τὰ πιστευτέα. Ἐνότης ἐξωτερικὴ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν δηλονότι τῆς Θείας Λατρείας. Ἐνότης ἐν τῇ Θεῇ

και ήθικη διδασκαλία τών ευαγγελικών αληθειών!

Τούτο ζητεί ο Κύριος εν τή 'Αρχιερατική Αυτού προσευχή προς τόν ουράνιον Του Πατέρα: «ἵνα οἱ πάντες ἐν ᾧ»· καί ὁ θεὸς Παῦλος τούτο ἐντέλλεται: «σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῇ συνδέσει τῆς εἰρήνης, ἐν σῶμα, καί ἐν Πνεύμα, καθὼς ἐκλήθητε καί ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν» (Ἐφ. Δ. 3—6).

Ἐντεῦθεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε διετέθη εὐμενῶς διὰ τήν μεταβολήν τοῦ ἐκκλ. Αὐτῆς ἡμερολογίου, μολονότι ἦτο γνωστόν εἰς Αὐτοὺς τοὺς Ἀγίους Πατέρας ἡ ἔλλειψις ἡ χρονικὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ Αὐτῆς ἡμερολογίου!

Καί διὰ τοῦτο, ὅτε ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ 13ος μετὰ δώρων ἀπέστειλεν ἐπιτροπήν πρὸς τόν Οἰκ. Πατριάρχην Ἱερεμίαν τόν Β' τόν Τρανόν, ζητῶν τήν ἀποδοχήν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ θεοπισθέντος Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἀπέτυχεν εἰς τήν προσπάθειάν του.

Ἡ Ἀνατολ. Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέρριψε τήν πρότασιν τοῦ Πάπα καί διὰ τριῶν Συνοδικῶν αποφάσεων 1583, 1587, 1593, κατεδίκασε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον δι' ἀναθέματος, ὡς «παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων»!

Καί ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τήν σημασίαν, τήν ὁποίαν ἔχει, καί σχέσιν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἐκκλησιαστικὸς θεσμός τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας εἶναι ἡ πάγχυσος ἄλυσος τῆς ἐξωτερικῆς ἐνότητος ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ.

Τήν ἐκκλησιαστικὴν ὁμῶς σημασίαν ὁ πρωτοεργάτης τοῦ Σχίσματος, Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς, νὰ διερμηνεύσῃ πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα, ἀπὸ σκοποῦ, τὸν ὅποιον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ, ἔσπευσε νὰ συγκαλέσῃ τὴν Ἱεραρχίαν κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ 1923, διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τήν συγκατάθεσιν Αὐτῆς, εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὅτι: Ἀπαιτεῖται πλήρης συμφωνία, τόσον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, ὅσον καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν. Καί ἐπειδὴ αὗται ἀπέκρουσαν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ παπικοῦ μηνολογίου, ὡς ἀποτελοῦσαν «κίνδυνον μέγαν» καί, ἀσύμφορον, ἀπεφάσισεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ μονομερῶς νὰ ἐπιβάλῃ τοῦτο, πιέζων καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καὶ χρησιμοποιῶν πρὸς τοῦτο καὶ τὴν δύναμιν τῆς τότε ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως. Ὅθεν συγκαλεῖται καὶ πάλιν ἡ Ἱεραρχία κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1923. Εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίᾳ τῆς δευ-

τέρας αὐτῆς περιόδου, τῇ 24ῃ Δεκεμβρίου 1923, παρέστησαν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅστις καὶ ἔθηκε σαφῶς τὸ ζήτημα εἰπών: «Ἐχει τέλος ἡ Ἱεραρχία, τὸ ἔργον τοῦ συγτονισμοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς τὸ πολιτικὸν ἡμερολόγιον, ἔργον ὅπερ προφανῶς εἶναι ἐπεῖγον καὶ ἀπαραίτητον πρὸς πρόληψιν τῶν ἀτόπων τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων». Καί παρ' ὅλην τὴν πίεσιν ταύτην τῆς Ἱεραρχίας, ἀπὸ μέρους τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, αὕτη ἀπεφάσισεν: «ὅπως ἀφομοιώσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συμφωνίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.... Ἀνατίθῃσι δὲ τῷ Μακαριωτάτῳ Προέδρῳ, ὅπως πρὸς τοῦτο συngenνηθῇ μεθ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ μεθ' οὗ συμφωνία ἔσται ἀπαραίτητος».

Ἐντεῦθεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 70) 43046 τῆς 3ης Ἰανουαρίου 1924 ἐγγράφου Αὐτοῦ πρὸς τόν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, προτείνει καὶ παρακαλεῖ νὰ δεχθῇ τὸ Πατριαρχεῖον, διὰ μὲν τὰς ἀκινήτους ἑορτάς τὸ νέον ἡμερολόγιον, διὰ δὲ τὰς κινητάς τοῦ Ἀγίου Πάσχα ἑορτάς τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, μολονότι, τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀντίσταντο εἰς τὴν ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου!

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 221) 2020.12.24 δέχεται τὴν προτεινομένην ἀνωτέρω λύσιν καὶ προσθέτει: «... Καί προτείνομεν πρὸς ἀποδοχήν ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν ὡς ἡμέραν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἀρξαμένου 1924, εἰσηγούμενοι ὅπως αὕτη ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ὁρθόδοξοις Ἐκκλησίαις λογισθῇ καὶ ὀνομασθῇ καὶ ἑορτασθῇ, ὡς 23 τοῦ ἡμετέρου ἑορτολογίου.....». Ὡστε ὑπὸ αὐτῆς τῆς ἐπισήμου ἀλληλογραφίας γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος παρεδίασε διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ τὴν ἐντολὴν τῆς Ἱεραρχίας ἀποφανθείσης: «ὅπως πρὸς τοῦτό συngenνηθῇ μεθ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν ἀπόφασιν: «ὅπως αὕτη ἡ 10η Μαρτίου λογισθῇ καὶ ἑορτασθῇ ὡς 23η Μαρτίου ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διὰ μιᾶς ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Ἱεράρχας ὑπ' ἀριθ. 430) 1.3.24 ὤριζε νὰ ὀνομασθῇ ἡ 10η Μαρτίου ὡς 23η χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο οὐδὲν κανονικὸν δικαίωμα καὶ κατὰ προφανῇ παράδοσιν τῆς κανονικῆς τάξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Ἦτο ἐπόμενον ἐπομένως ἡ ἀντικανονικὴ καὶ αὐθαί-

ρετος αὕτη θαναύσως εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου γὰ δημιουργήσῃ τὰ σκάνδαλα ἐν τῇ συνειδήσει τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, τὴν ἀναστάτωσιν ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς, οἰκογενεαῖς καὶ τὸν διχασμὸν ἐν τῇ κοινωσίᾳ τῶν χριστιανῶν καὶ γὰ προκαλέσῃ τὸν ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα, κατὰ τὴν ἐπίσημον ὁμολογίαν τῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν συνέστησεν ἡ πολιτεία ἐκ νομομαθῶν διαπρεπῶν καὶ καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Ἀστρονόμου Αἰγινήτου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη μελετήσασα τὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξ ἀπόψεως Ὀρθόδοξου, ἀπεφάνθη διὰ τῆς ἐπισήμου ἐκθέσεώς της πρὸς τὴν Κυβέρνησιν οὕτως:

«Λαβόντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὁμῶς στενῶς συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμένοι διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς Πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, αποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἐναντί τῶν ἄλλων.

Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μεταβάλλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτητον, ὀφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέφει καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον, ὀφείλει νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως, ὡς ἀποφαίνεται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν, μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν».

Συνεπεία τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐξεδόθη τὸ νομοθετικὸν διάταγμα τοῦ Γεωργίου τοῦ Β', 25 Ἰανουαρίου 1923 περὶ τοῦ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου, διὰ τοῦ ὁποῦ ἡ 16 Φεβρουαρίου 1923 ἐγένετο 1 Μαρτίου, διὰ τὴν Πολιτείαν, δι' αὐτὴν Ἐκκλησίαν ὁμῶς ὠρίζετο τὸ Ἰουλιανὸν παλαιὸν ἡμερολόγιον διὰ τῆς 3 § ὡς ἐξῆς: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς». Παράγραφος 4: «Ἡ Ἐθνικὴ Ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρετέαι ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον».

Τὸ Νομοθετικὸν τοῦτο διάταγμα δὲν κατηργήθη εἰσέτι. Ὡστε λόγοι θαθεῖς ἐκκλησιαστικοὶ ἐπέβαλλον εἰς

τὴν πολυπληθῆ ταύτην μερίδα τοῦ ἡμετέρου εὐσεβοῦς λαοῦ τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως αὐτῶν, καὶ πρὸς περιφρούρησιν τῶν κλονιζομένων προφανῶς ἐκ βάθρων Ἱερῶν θεσμῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἀντικανονικῆς καινοτομίας τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, γὰ μὴ συμμορφωθῶσιν εἰς τὴν ἐπαναστατικὴν πράξιν ἐναντίον τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν, τῆς Διοικούσης Κρατικῆς Ἐκκλησίας, μηδὲ νὰ ἀποδεχθῶν τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον, ὡς ἀντορθόδοξον καὶ διασπῶντα πλέον τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα τῆς ὅλης Ὀρθοδοξίας.

Ἡ Ἐθνικόφρων αὕτη μερίς τοῦ ἡμετέρου εὐσεβοῦς λαοῦ διακρίνεται ἀναντιρρήτως διὰ τὴν θαθεῖαν προσήλωσιν εἰς τὰ Τίμια τοῦ Ἐθνους ἰδανικὰ καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ τὴν ἐν γένει Πατρῶν εὐσέθειαν καὶ σώζει ἐν τῇ θρησκευτικῇ αὐτῆς συνειδήσει αὐτὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐννοιαν τῆς Μίας Ὀρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας. Καὶ παρὰ τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἡ κρατοῦσα ἐπίσημος Ἐκκλησία δὲν ἔπαυσε τὴν μερίδα ταύτην τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν γὰ διώκῃ ἀμειλίχτως, παρὰ τὸ ὑφιστάμενον Σύνταγμα καὶ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν Νομοθετικὸν Διάταγμα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σπυρίδων πρὸ 14 ἐτῶν ἐκίνησε, δι' ἐγγράφου τῆς ὑπ' αὐτὸν Συνόδου, πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων, τὸν ἀνήκουστον ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι διωγμὸν καὶ προὐκάλεσε τὴν 45 πρᾶξιν τοῦ 1951 τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἡ πρᾶξις αὕτη καταλύουσα Συνταγματικὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἰσοπολιτείας αὐτῶν, ἀποτελεῖ στίγμα, βέβαια, διὰ τὸν πολιτισμὸν τῆς Πατρίδος ἡμῶν, καὶ μελανὴν κηλίδα διὰ τὴν Βασιλευομένην Δημοκρατίαν.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξωρίσθημεν, ἐφυλακίσθημεν, ἀπεσχηματίσθημεν, διεπομπεύθημεν ὡς κοινὸι ἐγκληματίαι! Οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ ἡμῶν ἐσφραγίσθησαν, τὰ ἱερά καὶ δοῖα ἐποδοπατήθησαν διὰ τῶν ὁργάνων τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Χωροφυλακῆς, διότι ἠθελήσαμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν, συμφῶνως πρὸς τὴν συνειδήσιν ἡμῶν, τὰς σεπτὰς τῆς Ὀρθοδοξίας παραδόσεις καὶ τὸ πάτριον αὐτῆς ἐορτολόγιον! Διὰ τοῦ διωγμοῦ τούτου ἀνευρέθη μία σελὶς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ τῆς Παπικῆς βίας, ζοφερά τοῦ Μεσαίωνα, ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι!

Γνωματεύσεις ἀνωτάτων Λειτουργῶν τῆς Δικαιοσύνης, οἱ αἱ ὑπ' ἀριθ. 13 τῆς 13) 4) 1932 τοῦ ἀντεισαγγελεῖως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Α. Γεδοπούλου, ἔκρινον ὅτι ἡ σύλληψις τῶν κληρικῶν ἡμῶν καὶ ἀπέλασις καὶ

στέργεις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας αὐτῶν εἶναι παράνομος καὶ ἀντίκειται εἰς τὸ ὑφιστάμενον Σύνταγμα: «Σὺν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείων..... ἐφ' ὅσον αὐδεὶς νόμος θεωρεῖ τὴν τήρησιν τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν τέλεσιν τῶν κατὰ τὴν κρατοῦσαν Θρησκείαν Ἱερολογίων, ὡς ἀξιόποινον πράξιν, δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ σύλληψις ἢ ἀπέλασις τοῦ τελούντος αὐτὰς ἱερέως. Ἡ ἀναφερομένη παρὰ τοῦ Ὑπουργ. τῆς Παιδείας διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 20 τοῦ Νόμου 5187 περὶ τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην διότι ἀφορᾷ εἰς τὴν διαμονὴν εἰς ἐκκλησιαστικὴν τινα περιφέρειαν ἱερωμένων ἀνευ γραμμάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, εἰς ἣν ὑπάγονται. Ἀπέλασις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐπαναφορὰν αὐτῶν εἰς τὸν τόπον τῆς προελεύσεώς των. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀναλογικῶς εἰς ἄλλην περίπτωσιν, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται νόμος, ὀρίζων πότε καὶ πῶς ἐπέρχεται στέργεις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ἀποκλείει τοιαύτην ἀναλογικὴν ἐρμηνείαν. Ἀφ' ἐτέρου δὲν εὐρίσκομεν στηριζομένην εἰς νόμον τινα τὴν σύλληψιν ἱερώων, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τῆς Ἱεραουργίας, ἀνευ ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀξιόποινον πρᾶξιν. Ὁ παρ' Ἀρείῳ Πάτρι Εἰσαγγελεὺς Λ. Γιδόπουλος».

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν διάφοροι μυστικαὶ ἐταιρεῖαι καὶ θρησκευτικαὶ κοινότητες καὶ αἰρετικαὶ ἐκκλησίαι λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Συντάγματος ἐλευθέρως καὶ ὁρῶσιν εἰς θάρος μάλιστα τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, πῶς δύναται τὰ πιστὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα νὰ στεροῦνται τοῦ Συνταγματικοῦ δικαιώματος αὐτῶν, διατελούντος ὑπὸ τὸν ἐφιάλτην τῆς 45) 51 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου;

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν συνεζητήθη καὶ ἐν τῇ Βουλῇ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 22ας Ἰανουαρίου 1931, ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τότε τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Ομιθεὺς τότε ἡ Βουλὴ ἀναγνώρισε τὸ ἀπαράβιαστον Συνταγματικὸν ἡμῶν δίκαιον νὰ θρησκεύωμεν κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν. Μεταφέρμεν ὧδε, ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς, αὐτοῦσιον τὸν λόγον τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ, ἔχοντα ὡς ἑξῆς: «... Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐπεμβαίῃ, ὅπως ἀπαγορεύῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθεῖν τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον τὴν ἐκτέλεσιν σύμφωνα μὲ αὐτὸ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων. Ἡ φυσικὴ λοιπὸν διέξοδος εἶναι νὰ κάμουν αὐτοὶ μίαν ἰδικὴν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Παλαιοῦ ἡμερολογιτῶν, καὶ τοὺς

εἶπον! ἂν δὲν τὴν κάμει νὰ συνέλθετε, καθ' ὃ ἔχετε δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος..... νὰ συνεταϊρισθῇτε καὶ νὰ κάμει τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοῦ ἡμερολογιτῶν, νὰ κανονίσῃτε τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἱερέων σας καὶ τῶν Ἐπισκόπων ἀκόμη —διότι δὲν εἶναι οὔτε αἰρετικοὶ οὔτε σχισματικοί— οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον. Νὰ εἰσθε δὲ βέβαιοι ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνεξιθρησκείας καὶ τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως θὰ σᾶς βοηθήσῃ μὲ κάθε τρόπον. Δὲν δυσκολεύομαι νὰ εἶπω, ὅτι, ἐὰν κάμουν ὅλα αὐτά, θὰ φθάσω νὰ εἰσηγηθῶ καὶ νομοσχέδιον, διὰ νὰ τοὺς δώσω βοήθημα, ἂν εἶναι τόσοι πτωχοὶ ὥστε νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς τὰ ἐξοδά των..... Ἐπιθυμῶ δὲ καὶ ὁ κ. Συνάδελφος ὁ..... εὐρισκόμενος Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν νὰ ἐμπνευσθῇ ἐκ τῶν ὁδηγίων αὐτῶν. Διότι φοβοῦμαι δυστυχῶς, ὅτι ἐνίοτε τὰ ὄργανα τῆς Χωροφυλακῆς ἀπὸ παλαιὰς ἰσως ὁδηγίας ὁδηγούμενα καὶ μὴ ἐννοοῦντα τὴν ὁρθὴν θέσιν τοῦ ζητήματος μετεχειρίσθησαν κακῶς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀξιοὶ κατ' ἐμὲ κάθε συμπαθείας». Εἰς τὴν δῆλωσιν ταύτην τοῦ Πρωθυπουργοῦ εὐρέθῃ σύμφωνος ὁλόκληρος ἡ Βουλὴ συμφωνούσης τότε καὶ τῆς Ὑμετέρας ἐξοχότητος.

Ἐσχώτατε, κ. Πρόεδρε.

Ἀπόδοτε δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀδικουμένην ταύτην πολυπληθῆ μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τῆς ὁποίας ἡγούμεθα πνευματικῶς, τὴν ἀπορρέουσαν ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ κειμένου Συντάγματος. Ἀναγνωρίσατε εἰς τὴν μερίδα ταύτην, τὴν τε ἐθνικὴ φρόνα καὶ εὐσεβή, τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἰσότητά τοῦ δικαιώματος τῶν πολιτῶν ἐν τῷ θρησκευεῖν καὶ καταργήσατε τὴν ἀπαισίαν καὶ ἀντισυνταγματικὴν καὶ ἀντιχριστιανικὴν ὑπ' ἀριθ. 45 πρᾶξιν τοῦ 1951 τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἡ ὁποία καὶ παραποιεῖ τὴν ἐννοίαν τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας, καὶ ἐμφανίζει καὶ τὴν Πολιτείαν ὡς ἐχθρικῶς διαχειμένην πρὸς αὐτὴν τὴν πατροπαράδοτον εὐσεβείαν καὶ ὑγιαίνουσαν χριστιανικὴν ἡμῶν πίστιν, ἥτις καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν τὸ εὐσεβὲς ἀνέστησεν ἀπὸ τῆς μακραίωνος τούρκικης δουλείας, καὶ ἐμεγάλυνε διὰ τῆς Παντοδυνάμου εὐλογίας τοῦ ἐν Τριάδι εὐσεβῶς προσκυνουμένου Ζώντος Ἀγίου Θεοῦ ἡμῶν!

Καὶ διατάξατε, παρακαλοῦμεν, τὸ ἀνοιγμα τῶν εἰς ἐπὶ ἐσφραγισμένων ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῶν τελουμένων ἱερώων Μυστηρίων Γάμου καὶ Βαπτίσεων ὑπὸ τῶν κληρικῶν ἡμῶν.

Φανήτε ἀληθινὰ προστάτης τῶν Δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, τὰς ὁποίας καὶ ἐπηγγέλησθε προεκλογικῶς.

Ἐκεῖνο δέ, τὸ ὅποιον δὲν εἰργάσθησαν αἱ μέχρι τοῦ

δε από το 1951 Κυβερνήσεις, θελήσατε να ενεργήσετε Ὑμεῖς, ὡς θερμὸς προασιπστής καὶ εἰλικρινὴς τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Λαοῦ προστάτης. Καὶ ἐξασφαλίσατε δι' ὧν τῶν ἀναγκαίων μέτρων τὸ Συνταγματικὸν δικαίωμα τῆς τε ἐλευθερίας καὶ ἰσπολιτείας εἰς τὴν μερίδα ταύτην τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἡμῶν. Διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ ἐννοια τῆς δικαιοσύνης, τοῦτο ἐπιβάλλει τὸ Σύνταγμα· τοῦτο ἀπορρέει ὡς καθήκον ἀπέναντι τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, συνημμένου ἀναποσπάστως μετὰ τῆς Ὁρθοδόξιας τῶν Πατέρων ἡμῶν!

«Ἡ δικαιοσύνη ἀνυφοῖ τὰ Ἔθνη, αἱ δὲ παρανομίαι ἐλαττονοῦσι φυλάς... καὶ ἐρημώσκει πᾶσαν γῆν ἀνομία· καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους Δυναστῶν» δεδαιώνει ἡ Ἁγία Γραφή· ἡ ὁποία διὰ τῆς προφητικῆς τοῦ Μεγάλου Ἠσαΐου φωνῆς προσκαλεῖ τοὺς πάντας, ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους νὰ κλίνωσι τὸ γόνα ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία εἶναι τὸ φῶς, ἡ ζωὴ, τὸ ἀγαλλίαμα ἐνώπιον τῶν Ἑθνῶν, διότι ἐροντοφωνεῖ: «Τὰ γὰρ Ἔθνη καὶ οἱ Βασιλεῖς οἵτινες οὐ δουλεύσουσι σοι ἀπολοῦνται, καὶ τὰ Ἔθνη ἐρημία ἐρημοθήσονται» λέγει Κύριος Παντοκράτωρ

καὶ προσθέτει: «Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός· καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός· καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων». Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ εὐχόμενοι, ὅπως ἐν τῷ προσώπῳ Ὑμῶν ἡ θρησκεύουσα ὁγιῶς μεγάλη μερίς αὐτῆ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Λαοῦ εὖρη τὴν συντελεστέην τοῦ τε Συνταγματικοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, καὶ τῆς εἰρήνης καὶ ἰσότητος τῶν Πολιτῶν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, καὶ τῆς εὐλογίας ἅμα τοῦ Μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος, τοῦ βραβεύοντος πᾶσαν ψυχὴν ἐργαζομένην τὸ ἀγαθόν, ἐν τῷ ἐνόματι αὐτοῦ τῷ Ἁγίῳ, κατὰ τὸ ἀποστολικόν: «Δόξα καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν».

Δ ι α τ ε λ ο ῦ μ ε ν

Τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος διάπυροι πρὸς Θεὸν εὐχεται μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

† ὁ Γορδικίου ΑΥΖΕΝΤΙΟΣ, Πρόεδρος

† ὁ Μαγνησίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† ὁ Διουλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

† ὁ Σαλαμίνας ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῇ 24ῃ Ἰουνίου 1964 εἰς Λουτράκιον λειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Σαλαμίνας, πλασιουμένου ὑπὸ τῶν ἱερομονάχων Γερμανοῦ καὶ Βασιλείου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Τίς οὐ κλείσει τὰ ὅρα πρὸς τὴν ὑπερβολὴν ἵσταται πρὸς τὰς ἀγίας παρατάσσεται Συνόδους τοὺς μακαρίους καὶ ἀγίους Πατέρας, τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν ἐν Θεολογίᾳ περιβόητον Γρηγόριον, τὴν βασιλείαν τῆς ἐκκλησίας στολὴν, τὸν μέγαν Βασίλειον, τὸ χρυσοῦν τῆς Οἰκουμένης στόμα, τὸ τῆς σοφίας πέλαιος, τὸν ὡς ἀληθῶς Χρυσόστομον. Καὶ τί λέγω τὸν δεῖνα, ἢ τὸν δεῖνα; Κατὰ πάντων ὁμοῦ τῶν ἁγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων, καὶ αὐτῶν τῶν δεσποτικῶν φωνῶν, ἡ βλάσφημος αὐτὴ καὶ Θεομάχος Φωνὴ ἐξολιζέται». «Τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύεται; Πότερον τὴν αὐτὴν ἐκπόρευσιν, ἢ τῆς πατρῶας ἀντίθετον; Εἰ μὲν γὰρ τὴν αὐτὴν, πῶς οὐ κινεῖται αἱ ἰδιότητες; αἷς καὶ μόναις ἢ Τριάς; Τριάς εἶναι καὶ προσκυνεῖσθαι χαρακτηρίζεται; Εἰ δὲ ἐκείνης ἀντίθετον, πῶς ἡμῖν οὐ Μάνεντες καὶ Μαρκιῶνες τῷ ῥήματι τοῦ τῷ προκίπτουσι, τὴν Θεομάχον πόλιν κατὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ γλῶτταν προτείνοντες;» «Πρὸς δέ γε τοῖς εἰρημένους, εἰ ἐκ τοῦ Πατρὸς μὲν ὁ Υἱὸς γεγέννηται, τὸ δὲ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύεται, ὡς εἰς δύο αἰτίας ἀναφερόμενον, οὐδὲ τὸ σύνθετον εἶναι διαδράσειεν». «Ἐτι δέ, εἰ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύεται, τίς ἡ καινοτομία τοῦ Πνεύματος, μὴ καὶ ἕτερόν τι αὐτοῦ ἐκπορεύσθαι; ὡς συνάγεσθαι κατὰ τὴν ἐκείνων Θεομάχον γνώμην μὴ τρεῖς, ἀλλὰ τέσσαρας, τὰς ὑποστάσεις μᾶλλον δὲ ἀπείρους τῆς τετάρτης αὐτῆς ἄλλην προβαλλούσης, κακείνης πάλιν ἕτεραν, μέχρις ἂν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πολυπληθίαν ἐκπέσῃ;» «Πρὸς δέ γε τοῖς εἰρημένους, κακείνο ἂν τις ἐπισκοπήσειεν, ὡς εἶπερ ἡ τοῦ Πνεύματος ἐκ τοῦ Πατρὸς πρόοδος εἰς ὑπαρξιν συντελεῖ, τί συνοίσει τῷ Πνεύματι ἢ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπόρευσις, τῆς Πατρικῆς ἀγκούσης εἰς ὑπαρξιν; Οὐ γὰρ τις, εἰς ἕτερόν τι, τῶν περὶ τὴν οὐσίαν συντελεῖν κατατολήσειε λέγειν, πάσης διπλῆς καὶ συνθέσεως τῆς μακαρίας καὶ θείας ἐκείνης φύσεως ὡς ἀπωτάτω κειμένης». «Χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, εἰς πᾶν ὅπερ μὴ ἐστὶ κοινὸν τῆς παντοκρατορικῆς καὶ δημοσιῆς καὶ ὑπερφανῆς Τριάδος, ἐνὸς ἐστὶ μόνον τῶν τριῶν, οὐκ ἐστὶ δὲ ἡ τοῦ Πνεύματος προβολὴ κοινὸν τῶν τριῶν ἐνὸς ἄρα ἐστὶ μόνον τῶν τριῶν.

Πότερον οὖν, ἐκ τοῦ Πατρὸς φήσουσιν ἐκπορεύεσθαι τὸ Πνεῦμα; Καὶ πῶς οὐκ ἐξομῶσιν τὴν φίλην αὐτῆς καὶ καινὴν μυσταγωγίαν; Εἰ δὲ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, τί μὴ κατ' ἀρχὰς ἐθάροσαν αὐτῶν ὅλην ἐκκαλύψαι τὴν θεομαχίαν, ὡς οὐ μόνον τὸν Υἱὸν εἰς τὴν τοῦ Πνεύματος προβολὴν ἐγκαθιστῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῦ Πατρὸς ταύτην ἀφαιροῦνται; οἷς ἀκόλουθον δῆπου καὶ τὴν γέννησιν τῇ προβολῇ συμμετεθέντας, μηδὲ τὸν Υἱὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ τὸν Πατέρα καταλογεῖν ἐκ τοῦ Υἱοῦ γεγενῆσθαι ἵνα μὴ τῶν δυσσεβούντων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μαινομένων ὧσι πρωτοστάται.

Προετάξαμεν τὰ ἄνω ἐκ τῆς ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς τοῦ Μεγάλου Φωτίου, διότι γινώσκομεν εὖτε καὶ

καλῶς, καὶ ὡς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν εἶπομεν, ὅτι οἱ Δυτικοὶ θεολόγοι καὶ ἱστορικοὶ κατακρίνουσι τοὺς ἡμετέρους προγόνους, ὅτι κατέτριβον τὸν χρόνον εἰς δογματικὰς συζητήσεις ἀναξίας λόγου, καὶ ἄφινον τοὺς Τούρκους τὰ προοδεύσωσιν, ἐν ᾧ ὀφείλον νὰ παραδεχθῶσι πάντα ὅσα ὁ Πάπας ἔλεγε καὶ ἤθελε, διὰ νὰ σώσωσι τὸ κράτος ἀπὸ τῶν Τούρκων. Ταῦτα δὲ πιστεύουσιν ἀσυζητητὴ καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἡμετέρων διανοουμένων κακίζοντες τοὺς ταυυπτέρους ἐκείνους αἰτούς ὡς αἰτίους τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν. Προετάξαμεν λοιπὸν τὰ ἄνω διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ἐκτίμησιν ὁ ἀναγνώστης τίς ἔχει δίκαιον, καὶ τίνας ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἠγωνίσαντο. Διότι τὰ ἔθνη ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ὑψοῦνται καὶ ὑποδουλοῦνται «ἢ δὲ Ἀλήθεια καὶ ἡ Δικαιοσύνη» ἄνευ τῶν ὁπίων οὐδὲν ἄξιον λόγου δυνατόν γενέσθαι «μένει εἰς τὸν οὐῶνα.

Ἄς δεχθῶμεν πρὸς στιγμήν, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἐδέχοντο καὶ ἔπραττον πᾶν ὅτι ὁ Πάπας ἔζητει. Τί ἤθελε προκίψει ἐκ τούτου; Οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι σὺν τῇ πίστει τῇ ἀληθεῖ, θὰ ἐχάναμεν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τὸν ἐθνισμόν ἐκλατινίζομενοι. Τὸ δὲ τέλος θὰ ἦτο οἷον βλέπομεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐκτολιχθὲν διὰ τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασεως, καὶ ἐξελισσόμενον ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, δηλαδὴ ὁλεθρὸς καὶ κατασχύνη, ἄτινα ὑπῆστη, ἰφίσταται καὶ θὰ ὑποστῇ ὁ παπισμός, μετ' ὅλων αὐτοῦ τῶν παραφυσῶν. Καὶ τὰ ὅποια θὰ ὑφίσταμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ.

Ναὶ μὲν ὑπεδουλώθημεν κατὰ τὸ σῶμα, καὶ μὴ οἷα ὅσα ὑπέστημεν κατὰ παρὰ τοῦ Παποτουρκικοῦ Μινωταύρου, ἀλλὰ τηρήσαντες τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἀνόθευτον, ἰδοὺ ἀνέστημεν, καὶ ὅσον οὐπὼ θὰ κατατάγωμεν τὴν λαμπροτέραν τῶν νικῶν ἐπὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ πεδίου, εἰς τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον θὰ μετοτεθῇ ὁ ἀγὼν. Τὸ γὰρ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἡ ἀπόλυτος ἐστὶ δύναμις. Ναὶ θαυμαστῶς ἀνέστημεν. Καὶ τὴν ἀνάστασιν μας καὶ τὴν σωτηρίαν μας «εἰς οὐδὲνα, ἀπολύτως οὐδὲνα» ὀφείλομεν, εἰμὴ εἰς τὸν Θεὸν καὶ μόνον, ὅστις τηρῶν τὸν λόγον ὃν εἶπεν περὶ τῆς Ἐκκλησίας του «ὅτι πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» ἐμῶραν τὸν Ὁμάρ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν Μωάμεθ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀνεγνώρισαν προτόμια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Παρατηρήσατε τῶν θαυμάτων τὸ θαῦμα!

Ὁ πολιτειακὸς ἑλληνισμὸς ἔπεσεν, ὁ Χριστιανικὸς ὄχι.

Τὸ ἔθνος ὑπεδουλώθη, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐτιμήθη καὶ ἐδοξάσθη, τῶν ριζῶν τοῦ ἔθνους μόνον ἐκ ταύτης προσλαβουσῶν τὴν ζωὴν πρὸς νέαν δρασίν. Ὁ διάδοχος τοῦ ψευδοπροφήτου Μωάμεθ Ὁμάρ, ἐπολιόρκησε τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκυρίευσεν οὐχὶ διὰ πολεμικῆς ἐφόδου ἀλλὰ διὰ συνθήκης, τὴν ὁποίαν συνήψε μετὰ τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου, (ὅστις ἰδὼν τὸν Ὁμάρ σ' ὀφθαλμοῖς πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς εἶπεν: «Ἴδου τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ προφήτου Δανιὴλ».

(Συνεχίζεται)

Σεχονοτοα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ

Υπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ Θεολόγου, Παύλου Ἀντωνιάδη πρὸς τὸν κ. Ἀθηναῖον τῆς «Καθημερινῆς», ἐν τῷ ὁποίῳ τονίζεται ὁ κίνδυνος, ὃν διατρέχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ δημιουργηθέντος διχασμοῦ καὶ διαιρέσεως μεταξὺ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ καὶ ἰδιαιτέρως τῆς υπάρξεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οἵτινες κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Ἀντωνιάδη «ἐκμεταλλεύονται τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἔχουν ψευδεπισκόπους, ἐκμεταλλενομένους κατὰ τρόπον ἀπροσημάτιστον, τὴν εὐσέβειαν τοῦ λαοῦ τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον». Ὡς προσέξῃ πολὺ ὁ κ. Ἀντωνιάδης καὶ ἂς παύσῃ νὰ ψέγῃ ἀσυστόλως τοὺς «ψευδεπισκόπους» τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὡς τοὺς ἀποκαλεῖ, οἵτινες διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἐμμένουν εἰς τὰς σεπτὰς τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις καὶ εἶναι ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ θυσιασθῶσι ὑπὲρ τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὡς μελετήσῃ βαθύτερον τὰ τοῦ Παλαιοῦ Ἑορτολογίου, καθότι ἐκ τῶν γραφομένων του ἀποδεικνύεται ἁδᾶς περὶ τοιαῦτα θέματα καὶ κάθε ἄλλο παρὰ Θεολόγος, ἅγιος τῆς ἀποστολῆς του, καὶ ἐκπρόσωπος ὡς Θεολόγος τῆς γνησίας χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ πίστεως.

ΔΕΝ ΕΒΑΠΤΙΣΘΗΣΑΝ ΤΕΛΙΚΩΣ ΟΙ 200 ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

Τὸ προσδοκώμενον «βάπτισμα τῶν 200 χιλιαστῶν», τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸν Σχινιάδ Μαραθῶνος δὲν ἐπραγματοποιήθη. Καὶ τοῦτο τὸ εὐχάριστον γεγονός τῆς ματαιώσεως τῶν ὁμαδικῶν τούτων βαπτίσεων ἐκείνων, οἵτινες προηγουμένως εἶχον βαπτισθῇ κατὰ ὁρθόδοξον τρόπον, καθυστάσας τὰς συνειδήσεις πάντων τῶν θρησκευτικῶν σωματείων καὶ ὅλων τῶν ἀγαπώντων τὴν Ὁρθοδοξίαν, οἱ ὁποῖοι πρωτοστατοῦν καὶ εὐρίσκονται ἐπὶ ποδὸς πολέμου κατὰ πάσης ἐμφανιζομένης ἐκάστοτε δράσεως τῶν χιλιαστῶν ἐν μέσais Ἀθῆναις. Κάθε ἔπαινος ἀνῆκει εἰς τοιοῦτους ζηλωτάς !!

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 27ην Ἰουλίου (Π.Η.), ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος πανηγυρίζει τὸ ἐν Περτρουπόλει Ἱ. Ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, μετ' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

—Τὴν 22αν Ἰουλίου ἔ.ἔ. (Παλαιὸν ἡμερολόγιον) ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης τῆς Χιοπολίτιδος θὰ τελεσθῇ πανηγυρικὴ θεία λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου—Νέον Ἡράκλειον ἱερουργούντος τοῦ πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Στεφάνου Τσίκουρα.

Συγκοινωνία Ἀμαρουσίου — Μαγκουφάνης — Στάσις 8η.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Νέα Λιόσια χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Σαλαμίνος Γεροντίου